

λον! ελεε άποφασιστικά ό ίπότης.

— Δέν ύπάχει καμιά έλπίδα γιά δραπέτευσί, παιδί μου. Μήν ξεχνάς ότι μόνο τέσσερες μέρες μάς χωρίζουν από τόν θάνατο. Με τόν ελάχιστο λοιπόν θόρυβο που θα κάνουμε, οι σκοποί θα τρέξουν άμέσως νά μάς πιάσουν...

Στό μεταξύ ό Μοντλουζ, ό γνωστός μας διευθυντής τών φυλακών, γλιτωσε στό δωμάτιό του με δύο έλευθερα και νόστιμα κορίτσια του Παρισιού, τή Ρόζα και τήν Πασχαρέλ.

Ό χυδαίος διευθυντής καθόταν άνάμεσα στις δύο Βακχίδες κ' έπινε ακατάπαιστα, μέχρις ότου μέθυσε και άρχισε νά λέη όλα του τά μυστικά. Μεταξύ τών άλλων, τούς άνεχοίνωσε ότι τό ερχόμενο Σάββατο θα ελάμβανε χώρα ή μετά βασάνων άνάγκη: τού πατέρα και γιου Παρντανιάν.

Η δύο γυναίκες, μόλις τό έμαθαν αυτό, αισθάνθηκαν νά διεγείρεται ή άνθρωπινή περιέργειά τους και έξεδήλωσαν τήν έπιθυμία νά παραφερθούν στό βασανιστήρια τών καταδίκων. Ό Μοντλουζ, άν και μεθυσμένος γιά καλά, άντελήφθη τόν κίνδυνο που διέτρεχε άν ικανοποιούσε τήν έπιθυμία τους και σκέφτηκε νά τις έξαπατήσει.

— Καλά, θά σάς κάνω τή χάρι, τούς ελεε. Έλάτε λοιπόν τήν Κυριακή και ζητήστε με. Θα σάς τοποθετήσω σε μία θέση πρώτης τάξεως, απ' όπου θα δíte κα ή άκούσετε τά πάντα. Άλλά, γιά τό Θεό, μικρούλες μου! Προσέχετε νά μη βγάτετε τσιμουδιά...

Στις 18 Αύγουστου 1572, ήμέρα Δευτέρα, ή καμπάνες τής Παναγίας τών Παρισίων χτυπούσαν χαρούσινα και ό μελωδικός ήχος των άνακατενόταν με τις κωδωνοκρουσίες όλων τών άλλων εκκλησιών.

Σ' όλα τά μέρη τής πόλεως επικρατούσε ζωηρότης και ευθυμία. Οι Παρισίνοι είχαν φέρσει τά γιορτινά τους ρούχα και κυκλοφορούσαν κατά πινές ομάδες στους δρόμους.

Πού και πού όμως διεκρίνοντο παρές όλοφορούντων που συζητούσαν δυνατά και κάπως έπιδεικτικά. "Ολοι αυτοί πήγαιναν νά ιδούν τή γαμήλια πομπή τού Έρρίκου τής Ναβάρρας και τής Μαργαρίτας τής Γαλλίας, τών οποίων έτελείτο εκείνο τό προή ό γάμος. Κραυγές και κατάρες άκουγόντουσαν συγχρόνως:

— Ζήτω ή Έκκλησία!

— Κάτω οι Ουγενότοι!

"Όταν άνιγγε ή πομπή, τής οποίας προηγείτο τό βασιλικό άμάξι, γενική σιγή επικράτησε μεταξύ τού πλήθους. Ό Κάρολος Θ' φορούσε βασιλική πορφύρα και φανόταν άρχος και έξαντλημένος, γιάτί μόλις προό λίγους είχε προσβληθεί από νεφρική κρίση.

Άλλα του στεκόταν ό Βερνός, άρχος κ' αυτός, αλλά χαμογελαστός. Στην άκόλουθη διάλογουση άμαξια, που τήν έσπρναν όχτώ άλλοια, επέβαιναν ή Αικατερίνη τών Μεδίκων και ή θηγατέρα τής Μαργαρίτα.

Η Βασιλομήτωρ, φέροντας ένα βαρύ μεταξωτό φόρεμα κ' αστραφτόντας μέσ' στα διαμάντια της, φανόταν άδιάφορη και ψυχρή προς τή γιορτή. Άλλά και ή κόρη της, που άκτινοβολούσε από όμορφιά και νεύτα, έμνε σφεδρόν άπαθης προς όσα συνέβαιναν γύρω της, κ' ένα ειρωνικό χαμόγελο άνθιζε στό χείλη της.

Τό πλήθος, μόλις είδε νά περνά ή βασιλομήτωρ, φώναζε μ' όλη τή δύναμή του:

— Ζήτω ή Έκκλησία!

Πολλοί από τούς συγκεντρωμένους χαϊρέτησαν μ' ένθουσιασμό και τήν όραία νύφη. Μέσα στό θόρυβο μάάλιστα και στην όχλοσή, άκούστηκε μία γυνακούλα τού λαού νά λέη:

— Καλημέρα, βασιλοπούλα μου! Ό άντρας σου τουλάχιστο έξωμολογήθηκε;...

Τό πλήθος, άκούοντας αυτά τά λόγια, ξεέσπασε σε γέλια και κραυγές:

— Κάτω οι Ουγενότοι!...

Ό Στρατηγός Καμπρών.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΠΩΣ Ο ΚΑΜΠΡΩΝ ΕΚΟΨΕ ΤΟ ΚΡΑΣΙ

(Άπό τά «Άπομνημονεύματα» τού Ίλενξέ)

Είνε γνωστόν άσφαλώς στους περισσότερους άναγνώστες μας τό όνομα τού Γάλλου στρατηγού Καμπρών, γιά τόν όποιο κάνει λόγο κ' ό Ουγκώ μέσα στους «Άθλιους» του και ό όποιος έγινε διάσημος ίδιος από τήν περίφημη λέξη που έξεστόμωσε στη μάχη τού Βατερλώ, όταν ό ξεθροί τού πρότειναν νά παραδοθή.

Ό γενναίος λοιπόν αυτός στρατηγός, λίγο έλασε νά τουφρευιστή κατά τή νεότητά του, έπειδή άγαπούσε πολύ τό κρασί κ' έφτανε έξ αίτίας του σε διαφόρους παραλογισμούς. Ίδου πώς διηγείται αυτή τήν περιπέτεια ό άνώτερος άξιωματικός τού Γαλλικού στρατού Ίλενξέ στα Άπομνημονεύματά του:

«Έκείνη τήν έποχή έφερα τόν βαθμό τού συνταγματάρχου και διοικούσα ένα σύνταγμα τής φρουράς τής Νάντης, στό όποιο ύπηρετούσε υπό τίς διαταγές μου και ό Καμπρών. Τήν έποχή αυτή ό Καμπρών συνήθεζε νά πίνει και νά μεθάη, είχε δε επί πλέον πολύ βίαιο χαρακτήρα.

Μία μέρα μάάλιστα που τό είχε τσούξει περισσότερο από τις άλλες φορές, χτύπησε δυνατά έναν άνώτερό του και όχι μόνο δεν μετάνιωσε γιά τήν πράξη του, αλλά άπειθήσε ότι θα τόν... Ξανάδρανε με πρώτη ένκαρπια. Παρεπέμφθη τότε σε πολεμικό συμβούλιο και σύμφωνα με τούς στρατιωτικούς νόμους, καταδικάστηκε σε θάνατο.

Μόλις έμαθα τήν καταδίκη τού γενναίου αυτού νέου, λυπήθηκα πολύ, γιάτί είχα μαντέψει ότι κάτω από τό άπότομο φέροσό του έκρυβε πολιτικές άρετές. Κατόρθωσα λοιπόν, με διάφορα μέσα, ν' άναβάλω τήν εκτέλεσι γιά κάμποσες μέρες και στό διάστημα αυτό βρήκα τήν ένκαρπία και μίλησα γιά τόν Καμπρών σ' ένα μέλος τής Έθνοσυνελεύσεως.

Η παρακλήσεις μου δεν πήγαν χαμένες. Ό επίσημος φίλος μου έφερε τό ζήτημα εκεί που έπρεπε και μου άπάντησε ότι, έφόσον δεν ύπρχαν πολιτικοί λόγοι, ό κατάδικος μπορούσε νά πάρη χάρι, άρκει νά ύποσχεθάν ότι θα γινόταν στό έξής φρονιμότερος.

Κάλεσα τότε τόν Καμπρών και τόν είπα πώς άν δεχόταν νά διορθωθή, μπορούσα νά επιτύχω τήν ελάττωσι τής ποινής του.

— Δέν είμαι άξιος έπειθείας, συνταγματάρχα, μου άπάντησε ό μελλοθάνατος με άδιάλλατο ύφος. Αυτό που έναμα ήταν πρόστιγο. Με καταδίκισαν πολύ δίκαμα σε θάνατο και πρέπει νά με τουφρευίσουν...

— Σου επαναλαμβάνω έν τούτους ότι δεν θα σε σκοτώσουν, ότι θα σου άπονεύουν χάρι, άρκει νά μου όρκιστής ότι δεν θα ξαναμεθύσης πειά...

— Καλά, Σας τό όρκίζομαι!

— Αισθάνεσαι τόν έαυτό σου ένανό γιά μία τόσο μεγάλη άπόφασι;

— Μάλιστα. Άφού κ' έσεις φανήκατε ικανός νά κάμετε μία τόσο όραία πράξη!

Έτσι κλείστηκε άναμεταξύ μας ή παραπάνω συμφωνία και ό Καμπρών πήρε όλοκληρωτική χάρι. Τό άκόλουθο έτος παρατήθηκα από τήν ύπηρεσία και ξεέχασα και τόν Καμπρών και τόν όρκο του.

Μετά είκοσιδύο χρόνια, κατά τόν Άπριλίο τού 1815, διάβάσα στις έφημερίδες ότι ό άτρόμητος στρατηγός Καμπρών συνώδρασε τόν Μ. Ναπολέοντα μέχρι τού Παρισιού και τόν κάλεσα σε γένια γιά νά τόν ξαναδώ από κοντά, ύστερ' από τόσον καιρό.

Ό Καμπρών δέχτηκε πρόθυμα τήν πρόσκλησή μου και ήθε. Μετά τή σούπα, τού πρόσφερα ένα ποτήρι από παλιό είκοσαχρονικό κρασί.

— Ά, διοικητά μου (έξακολουούσε νά με αποκαλή έτσι, από συνήθεια), μου ελεε ό προσκαλεσμένος μου, αυτό τού κάνετε δεν είνε καλό...

— Καλό είνε, τού άπάντησα. Κι' άν είχα καλύτερο κρασί, μήν άμφιβάλλετε ότι θα σάς τό πρόσφερα...

— Κρασί σε μένα! Μά δεν θυμάστε τήν καταδίκη μου σε θάνατο και τήν ύπόσχεσί μου, τόν καιρό που διοικούσατε τό σύνταγμα μου;

— Όχι, μά τήν άλήθεια!

Τότε ό Καμπρών μου θυμήσε τήν παλιή ιστορία τού 1793 και μου πρόσθεσε ότι από εκείνη τήν ήμέρα επεβλήθη τόσο πολύ στον έαυτό του, ώστε δεν ξανάβαλε ούτε σταλαγματιά κρασί στό στόμα του.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Οίκτος είνε ή έλεημοσύνη που δίνουμε στους φταίχτες. (Γ. Σάνδη).

Φαίνεται ότι θ' άπολαύσουμε μεγάλη έντυχία μετά θάνατον, άφού ό Θεός επιτρέπει νάχη τόσα βάσανα και τόσες θλίψεις ή ζωή μας. (Δουμάς).

Η καρδιά τής γυναίκας είνε μά λύρα με τρεις χορδές, από τις όποιες ή μία έξυμνει τόν έρωτα, ή δεύτερη τό Θεό και ή τρίτη τή δόξα. (Ντιντερό).

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΥΨΕΛΕΣ... ΜΕ ΣΦΟΥΓΓΑΡΙΑ

Ένας Άγγλος μελισσοτρόφος βρήκε μία περιεργότατη μέθοδο γιά νά κάνει τά μελίσιμα του νά βγαίνουν περισσότερο μέλι απ' τό συνηθισμένο. Έπειδή είχε παρατηρήσει ότι τά μελίσιμα του ξόδευαν τόν περισσότερο καιρό τους γιά νά φτιάχνουν τις κερήθρες τών παρά γιά νά τις γεμίσουν με μέλι, θέλησε νά τά... διευκολύνη στό έργο τους.

Στήν άρχή λοιπόν δοκίμασε νά βάλη μέσα στις κυψέλες τους κερήθρες τεχνητές, καιωμένες από κερί. Η κερήθρες όμως αυτές φαίνεται ότι ήσαν άνθυγιεινές γιά τις μέλισσες, ή όποιες άρχισαν νά πεθαίνουν σωρηδόν.

Κατόπιν είχε τήν έπιθυμία νά προσηθευθή μεγάλη σφουγγάρια, τά όποια έπλινε, καθάρισε καλά και τοποθέτησε έν τέλει στις κυψέλες. Η μέλισσες τότε έγκατεστάθησαν στις νέες τής των κατοικίες και άντι νά χάνουν τόν καιρό τους με τήν κατασκευή κερήθρων, άρχισαν νά γεμίζουν τά σφουγγάρια με μέλι, πρδς μεγάλη ικανοποίησι τού έφευρετικού μελισσοτρόφου.

